t 40 år siden det ble innført
Det har spart mange liv.

att bil–
i 40 år

for bilbeltekampanjen. FOTO: KNUT OPEIDE

på 50 kilometer i
usikret baksete-
en kraft på flere

byrsatser, infor-
bilene, har gjort
e til å feste beltet.
Nå er beltebru-
e i 94,9 prosent,
n 2015. Utenfor
,1 prosent belte.
r beltet, er sterkt
kesstatistikken.
mister livet i en
Analysene viser
kene kunne be-
stet.

lette ikke gjel-
ld belte i bilen,
r på at beltet er
at barna dine i
kret. Men hus-
du tok flybus-

sen? Når vi spør, svarer 44 prosent at de bruker belte i busser med belte.

Hva med da du tok taxi hjem fra julebordet i helgen? Når vi spør, er det kun 77 prosent som svarer at de bruker belte i baksetet i taxi.

Eller da du måtte sitte i baksetet og det var litt trangt å få beltet på? Når vi spør, er det 90 prosent som svarer at de bruker belte i baksetet i personbil.

Er bussen, taxien, baksetet, yrkesbilen fortsatt «frisoner» for beltebruk? Mye tyder på at det fortsatt er situasjoner og kjøretøy, der vi tenker at det ikke er så nøye, at det ikke er «like påbudt» – ja, kanskje er det ikke i våre tanker i det hele tatt. Vi har ikke automatikken inne. Vi hører ikke «plinget» fra beltevarsleren, vi forventer ikke «klikket» fra beltelåsen. Vi reagerer heller ikke på at de rundt oss ikke har festet beltet. Om ulykken skulle ramme, kan denne ubetenksomheten få fatale konsekvenser, både for deg og de som sitter rundt deg.

Vi skjønner at du «skulle bare». Vi skjønner at du «glemte det». Problemet er bare at det hjelper ikke. Om noe skulle skje, så er beltet din livredder nr. 1. Uansett kjøretøy, uansett tid på døgnet, uansett hvem du reiser sammen med.

KOSTBAR NYNORSKINDUSTRI

En vare folk ikke vil ha

I vårt lille «annerledesland», Norge, eksisterer en merkelig form for produksjon av en vare, som de fleste nordmenn ikke vil ha, men som staten pålegger dem å konsumere.

Nynorsk skriftspråk masseproduseres årlig til lovbestemt anvendelse i skole, media og offentlig administrasjon – ikke ut fra storsamfunnets behov for dette marginale skriftspråk, men ut fra en liten minoritets behov for å opprettholde og leve godt av sin regionale skriftkultur.

Vanlig industri vokser frem fordi mennesker har behov for det som produseres, og den finansieres ved opptak av lån fra banker og andre kredittinstitusjoner med rentekrav og nedbetaling.

Slik er det ikke med nynorskindustrien. Den koster samfunnet over en milliard kroner i året og tilgodeser et utall av nynorskorganisasjoner med et tresifret millionbeløp hvert år – tatt rett ut av den norske statskasse – bevilget av nynorskpartiene på Stortinget.

Når så mange penger brukes for å opprettholde et ekstra skriftspråk i Norge, skulle man forvente at det ville resultere i en styrkelse av det norske samfunnslegeme. Men så er ikke tilfelle. Tvert om – skoleungdommen lider, statsansatte gremmes daglig ved målovens krav å anvende et kunstig skriftspråk de ikke behersker.

Det store flertall av folket lider ved daglig å måtte utholde et merkelig sammensurium av ord og bøyningsformer i radio og TV, en påtvunget språkpolitikk- som kun øker språkforvirringen blant alle kategorier nordmenn. En stadig økende del av befolkningen med fremmedkulturell bakgrunn slipper riktignok tvangsopplæring i nynorsk, men gjøres til en slags «annenrangs» borgere ved målovens krav om beherskelse av begge målformer.

> **Det er ikke tvil i min sjel om resultatet.**
>
> BJØRN KRISTEN ØRBÆK

Den samiske befolkning har ikke behov for nynorsk – da den har sitt eget språk å ta vare på.

Med tilstrømningen vi har til Norge nå og vil ha i fremtiden, er det på tide å skrote denne industrien. Hvis ikke dette kommer på den politiske agenda frem mot stortingsvalget om to år, slik at et stortingsflertallet kan bestemme seg for å avskaffe den offisielle såkalte « tospråklighet», foreslår undertegnede at spørsmålet snarest legges ut til folkeavstemning. Det er ikke tvil i min sjel om resultatet.

Nå må våre politikere våkne og skride til handling. I særlig grad bør målpartiene, Venstre, KrF, SV og Sp ta en kikk i sitt politiske språkprogram og prøve å leve opp til sitt ideal om integrering av nye landsmenn.

Bjørn Kristen Ørbæk